

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Jeg spurgte hr. Claus Larsen-Jensen, hvilken tvangssituation der foreligger nu, som kan begrunde en folkeafstemning. Jeg fik et svar, der gik på noget med papnæser og Jens Peter Bonde og JuniBevægelsen, og jeg ved ikke hvad. Jeg synes, at det er et sølle svar af hr. Claus Larsen-Jensen at komme med.

Hr. Claus Larsen-Jensen siger, at vi så kan hygge os med, hvad der er blevet sagt tidligere. Jeg garanterer for, at det ikke er spor hyggeligt at læse, hvad hr. Claus Larsen-Jensen og andre sagde i 1998. Jeg synes, at det er ret uhyggeligt at se på, hvordan man sagde én ting i 1998 og siger noget andet i dag. Hvordan kan vælgerne dog tro på, hvad Socialdemokratiet siger i dag, når det så kort tid efter, når det halvandet år efter siger det stik modsatte? Hvordan kan noget menneske have nogen som helst tillid til, hvad regeringen, hvad Socialdemokratiet, hvad hr. Claus Larsen-Jensen siger på denne talerstol i dag, når man kan regne med, at de om godt et år siger det stik modsatte?

Måske skal forklaringen findes i noget, som hr. Claus Larsen-Jensen sagde til Politiken, som også tog det her spørgsmål op. Han blev konfronteret med de her brudte løfter, og så sagde hr. Claus Larsen-Jensen, at han er ret ligeglad med, hvad der blev sagt i 1998. Jamen hvordan kan en socialdemokratisk ordfører dog sige sådan noget?

Kan vi virkelig tro på noget som helst fra den socialdemokratiske ordfører, når han på den måde går ud og siger det stik modsatte i dag i forhold til, hvad han sagde i 1998?

(Kort bemærkning).

Claus Larsen-Jensen (S):

Til hr. Villy Søvndal vil jeg sige: Det er da klart, at rapporten er regeringens rapport efter anmodning fra Folketinget i 1998.

Der er i rapporten opremset en række fordele og ulemper. Så kan man være enig eller uenig i konklusionen i forhold til dem. Det er jo derfor, vi har den politiske debat. Og jeg vil gerne sige, at selvfølgelig er det op til et hvilket som helst parti at afgøre sin holdning med sig selv og veje fordele og ulemper om imod hinanden. Og vi har vejet dem op i forhold til hinanden og finder, at fordelene er absolut størst. Sådan er det. Det er en politisk vurdering, og den afhænger af ens syn på de her sager.

Til hr. Frank Dahlgaard om, hvad det koster at omstille sig: Jeg havde nær sagt, at jeg synes, der er noget meget større på spil i denne her diskussion end diskussionen omkring omstillingen rent praktisk. Alle de øvrige lande, som er forud for os på det her område, er jo i fuldt sving med det. Finland har udgivet sådan en lille pjeces – jeg tror, den er på 12 eller 16 sider, som er til at læse, fordi den også er udgivet på svensk – som gennemgår rent praktisk: Hvad betyder det for pensionere? Hvad betyder hele den her omstilling område for område? Og det er sådan set ikke voldsomt kompliceret, andet end at det kan vi nok også godt magte.

Priskaos? Det tror jeg nu ikke på. Der er masser af områder i landet, hvor man kører med dobbelt valuta. Jeg har lagt mærke til Vestkysten og Bornholm med tyske D-mark.

Men så vil jeg gerne sige til hr. Frank Dahlgaard: I bilagshæftet her, det lille tynde, er der jo på side 8 og 9 et helt afsnit, der handler om vekselomkostninger. Det vil jeg ikke citere fra; jeg vil bare henvise til det. Der er faktisk opgjort vekselomkostninger, fordele og andet, hvor besparelserne rent faktisk er større end omkostningerne.

Til hr. Holger K. Nielsen: Det, jeg sagde, var, at vi heldigvis ikke er i en tvangssituation. Det, jeg tænkte på, da jeg skrev og sagde det på daværende tidspunkt, var en valutastorm i forhold til den danske krone. Det, der er årsagen til, at vi tager fat på det nu, er, at vi siger, vi faktisk mener, at økonomisk og politisk er det rigtigst for Danmarks udvikling, at vi træffer den beslutning, og det er derfor, vi gør det. Og det er ikke et spørgsmål om, at man ikke kan have tillid. Politik er nu engang også noget, der udvikler sig.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Politik er noget, der udvikler sig. Men det vidste statsministeren vel også godt i marts 1998, da han på et møde med Venstres formand bl.a. ønskede at sætte trumf på for at overbevise befolkningen om, at man skulle genvælge den socialdemokratiske ledede regering, og sagde, at dér er deres vej og dér er vores vej osv., og lige pludselig stod og viftede med et telegram, der handlede om, at Venstres formand såede tvivl om forbeholdene.

Og hvad ønskede statsministeren så at gøre? Så ønskede statsministeren at udstede en garanti over for vælgerbefolkningen. Hvis man